

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1562/2025
21.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Татјане Вуковић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Илије Милића, због кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ у покушају – у вези члана 30. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Филипа Домазета, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К бр.711/24 од 12.05.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.476/2025 од 07.10.2025. године, у седници већа одржаној дана 21. јануара 2026. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Илије Милића - адвоката Филипа Домазета, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу К бр.711/24 од 12.05.2025. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.476/2025 од 07.10.2025. године у односу на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу, **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу К бр.711/24 од 12.05.2025. године окривљени Илија Милић оглашен је кривим због извршења кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ у покушају – у вези члана 30. КЗ у стицају са кривичним делом уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ, па пошто су му претходно утврђене појединачне казне за свако од извршених кривичних дела, и то за кривично дело из члана 322. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 30. КЗ казна затвора у трајању до две године и два месеца, а за кривично дело из члана 212. став 1. КЗ казна затвора у трајању од три месеца, окривљени је на основу члана 60. КЗ осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и три месеца.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити накнадно, посебним решењем, а оштећени АА је упућен на парнични поступак, ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 бр.476/2025 од 07.10.2025. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца Основног јавног тужилаштва у Нишу, пресуда Основног суда у Нишу К бр.711/24 од 12.05.2025. године преиначена је само у погледу одлуке о казни, тако што је окривљеном Илији Милићу за кривично дело спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ у покушају – у вези члана 30. КЗ утврђена казна затвора у трајању од три године и три месеца, док му је за кривично дело уништење и оштећење туђе ствари из члана 212. став 1. КЗ задржана као правилно утврђена казна затвора у трајању од три месеца, након чега је окривљени на основу члана 60. КЗ осуђен на једностепену казну затвора у трајању од три године и четири месеца, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Илије Милића - адвокат Филип Домазет, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и тачка 3) ЗКП, не наводећи конкретно о којој повреди закона се ради, с тим што из образложења произилази да указује на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, или му ублажити казну, или да побијане пресуде укине и предмет врати суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу (члана 488. став 1. ЗКП) и на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. Законика о кривичном поступку (ЗКП), без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да се из радњи окривљеног, описаних у изреци правноснажне пресуде, не могу утврдити битна обележја кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ, имајући у виду да је за извршење овог кривичног дела неопходно да је дошло до спречавања службеног лица да изврши службену радњу, а не покушај дела, тим пре што окривљени критичном приликом није претио да ће напасти оштећеног, нити је употребио силу према службеним лицима, већ је искључиво вређао и претио да ће их наводно побити, а што није реално остварива претња. С тим у вези, истиче се и да је окривљени пружао пасивни, а не активни отпор службеним лицима, а због чега према ставу браниоца, у радњама окривљеног не стоје битни елементи кривичног дела из члана 322. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ, већ битни елементи кривичног дела

ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се по оцени Врховног суда не могу прихватити као основани из следећих разлога:

Одредбом члана 322. став 1. Кривичног законика (КЗ) прописано је да кривично дело спречавање лица у вршењу службене радње чини онај ко силом или претњом да ће непосредно употребити силу спречи службено лице у вршењу службене радње коју предузима у оквиру својих овлашћења или га на исти начин принудни на вршење службене радње, док је ставом 3. прописано да ко дело из става 1. и 2. овог члана учини према службеном лицу у вршењу послова јавне или државне безбедности или дужности чувања јавног реда и мира, спречавања или откривања кривичног дела, хватање учиниоца кривичног дела или чувања лица лишеног слободе, казниће се затвором од 3 до 10 година.

У чињеничном опису кривичног дела у изреци првостепене пресуде наведено је да је окривљени Илија Милић критичном приликом, у стању урачунљивости, свестан својих дела, чије је извршење хтео, те свестан њихове забрањености, употребом силе и претње да ће непотребно употребити силу, са умишљајем започео спречавање службених лица – полицијских службеника, у вршењу службене радње довођење из члана 64. став 2. тачка 4. и члана 83. став 1. тачка 3. Закона о полицији, а у вези члана 283. став 3. Закона о безбедности саобраћаја на путевима, коју су предузимали у оквиру својих овлашћења, и то у вршењу послова јавне безбедности и дужности чувања јавног реда и мира, односно у оквиру полицијских послова из члана 30. став 3. тачка 5. Закона о полицији, али исто није довршио, на тај начин што је, када је полицијска патрола упућена у насеље Паси Пољана у улици 1300 Каплара по пријави грађана да се возило марке BMW креће великом брзином кроз насеље, најпре своје возило зауставио након датих светлосних и звучних сигнала од стране полицијске патроле, те службеним лицима предао личну карту, возачку и саобраћајну дозволу, али је одбио да се алкотестира, а након што га је оштећени АА упозорио да ће бити одведен у просторију ПУу Нишу, оглушио се о дато наређење да уђе у полицијски ауто, већ је упутио претње полицијским службеницима рекавши им да је већ био у затвору и да ће их све побити, након чега су га полицијски службеници употребом физичке снаге довели до службеног возила, те започели и вршење прегледа лица сходно члану 97. став 1. тачка 1. Закона о полицији, при чему је окривљени све време пружао отпор и на крају прегледа успео да се истргне, те песницом ударио у ротационо светло на службеном аутомобилу и поломио пластику на истом, а затим је ногама задао ударце оштећеном АА у пределу леве потколенице, након чега га је ударао и вукао за леву и десну подлактицу, наневши му при том лаке телесне повреде описане у изреци пресуде, а након чега су оштећени полицијски службеници успели да савладају отпор окривљеног и предали га другој патроли полиције, те кривично дело није довршио.

Из овако описаних радњи извршења, по оцени овога суда, јасно и недвосмислено произилази да се у радњама окривљеног, које се огледају у претњи да ће употребити силу и да ће „побити“ оштећене полицијске службенике, те спречавањем оштећеног – полицијског службеника АА у вршењу прегледа лица, пружајући све време отпор, којом приликом је и задао ударац ногама оштећеном АА и

ударао га и вукао за леву и десну подлактицу, наневши му на тај начин лаке телесне повреде, стичу сва битна обележја кривичног дела спречавање службеног лица у вршењу службене радње из члана 322. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ у покушају, у вези члана 30. КЗ, због ког је нижестепеним пресудама оглашен кривим, а не обележја кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 2. у вези става 1. Закона о јавном реду и миру, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Из наведених разлога, наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се указује да су нижестепене пресуде, донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, одбијени су као неосновани.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, обзиром да бранилац окривљеног у преосталом делу захтева указује на повреду члана 440 ЗКП и с тим у вези полемиче са чињеничним стањем утврђеним у нижестепеним пресудама и са оценом исказа саслушаних сведока од стране нижестепених судова, затим на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП истицањем да нижестепене одлуке не садрже довољне, јасне и правилне разлоге о одлучним чињеницама које су предмет доказивања, као и на повреду члана 441. став 1. ЗКП указивањем да првостепени суд приликом одмеравања казне није довољно и правилно ценио олакшавајуће околности на страни окривљеног.

Како наведене повреде закона у смислу члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је поднети захтев у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић